

L'OBERTA

Encara era de nit i, entre el fred, la son i els nervis estava descol·locat. La nit abans van caure quatre gotes, suficients per a què es formessin tollets al camí. Les botes feien soroll al xafar-los, mentre que el fang començava a embrutar els pantalons. Encara no ratllava el dia i ja estàvem tots col·locats estratègicament, al lloc previst. Ara, a esperar...

Hi ha una quietud immensa només trencada per la lleugera brisa i el xiuxiueig d'un pardalet. A l'horitzó es veu la forma d'una muntanya esperant a què li surta el sol per darrera. Mentrestant, els faros d'un cotxe la intenten escalar silenciosament. Tu quiet, expectant, intentant veure què hi ha al teu costat. L'aire pur, net, entra fins als pulmons i deixa una aroma de frescor en tota la teua persona. Els pardals ja comencen a vo-

lar i se va intensificant l'activitat a la natura. Poc a poc, els ulls van distingint clarament tot el que l'envolta: els massos inamovibles, les finques majestuoses i els barrancs muts. T'absorbeix una sensació de llibertat, pau i tranquil·litat impensable en un altre lloc i moment.

Un de natros les havia sentit cantar, lluny, detras d'un coll. Sense perdre temps vam agarrar cananes, gossos i escopetes i vam anar cap allà. Va ser inútil: encara no vam apuntar el cap pel barranc van cixir llargues, molt llargues. Però, instintivament, ens vam encarar les escopetes i les vam buidar, al cel. De dalt del coll es divisava bona part del barranc de la Valltorta, així com un fum de massos que pareixien estar escampats aleatòriament.

A mig matí el balanç no

podia ser més pobre: porra, fam, set i mal als peus. El sol li fotia de veritat i la nostra trajectòria començava a estar en funció dels pous i fonts que coneixiem. Tot i això, vam arribar a l'hora de dinar amb dos peces. Ens vam fotre els "bocates" en un obrir i tancar d'ulls i vam tornar a mampendre. Jo era l'únic que no m'havia estrenat i no podia quedar en ridícul.

Després de caminar, caminar i caminar detras d'elles no vam tindre èxit. Per acabar el dia vam rastrejar l'últim pany: res. El sol ja estava a punt d'amagar-se i el cansament es feia patent en les cares de tots. Estàvem a punt de anar-nos-en quan, de sobte, algú em va fotre un crit.

- Ahí va! Ahí va!

La vaig veure baixar com un llamp a pocs metres de la malesa. A tot a hòstia me vaig ficar l'escopeta a la cara. Merda, el fiador! estava tret. No podia fallar. El punt de

mira la seguia. Em podia sentir la respiració. Ja la tenia encarada. Era meua. Estava a punt de disparar. Vaig apretar el gallet i...

El so atronador del despertador em va fer pegar un bot del llit. Vaig encendre el llum: les sis i quart del matí. Damunt de la cadira tenia la roba preparada, l'escopeta a un racó. Havíem quedat a les sis i mitja.

■ *Carles Girona.*

TRETS

CONTINUEM AQUESTA SECCIÓ ON BIMESTRALMENT APAREIXEN PERSONATGES, GENT DEL POBLE QUE LA NOSTRA CÀMERA FOTOGRÀFICA RECERCA PELS CARRERS.

Josefa Falcó Cucala